

ГЛАВЧО

Единъ баща ималъ трима синове. Двамата били едри и хубави. Третииятъ билъ нисъкъ, съ голъма глава. Казвали го Главчо.

Посълъ бащата пшеница. Тя израстла буйна и едра за чудо и приказъ. Но научило се нѣкакво животно да влиза нощемъ въ нивата.

Единъ день бащата казалъ на синоветъ си:

— Деца, отъ сега нататкъ ще вардите по редъ нивата, та дано хванете животно, що прехапва класоветъ.

Първата вечеръ отишелъ най-голѣмиятъ синъ. Скрилъ се въ житото. Седналъ да чака. Чакалъ, чакалъ — нѣма нищо. Додръмало му се. Заспалъ. Събудилъ се по едно време, гледа — съмнало. Отишелъ си и рекълъ на баща си:

— Тате, цѣла нощъ вардихъ. Нищо не можахъ да видя.

Втората вечеръ отишелъ срѣдниятъ братъ на нивата. И той вардилъ, докато притъмнѣло, па си легналъ. Чакъ сутринята се събудилъ. Отишелъ си въ кжши. Казълъ на баща си:

— Не отивамъ вече, татко. Цѣла нощъ вардихъ, нищо не можахъ да видя.

Третата вечеръ отишелъ Главчо. Скрилъ се въ нивата и седналъ на единъ камъкъ да чака. Станало срѣднощъ. Главчо не заспива. По едно време нѣщо зашумѣло. Гледа Главчо: единъ хубавъ шаренъ конъ гази нивата и прехапва класоветъ.

Момъкътъ не се уплашилъ. Разпасалъ си пояса, направилъ примка и се снишилъ въ нивата. Конътъ дошелъ наблизу, безъ да го забележи. Главчо хвърлилъ примката на главата му и го хваналъ. Конътъ зель да се моли:

— Пустни ме, Главчо. Голѣма добрина ще ти направя.

— Каква добрина?

— Ще видишъ.

— Ами ще влизашъ ли пакъ въ нивата?

— Нѣма, Главчо.

— Ще те пустна, коньо, ала кажи ми какъ ще те намѣря, ако ми потрѣбвашъ?

— Много лесно, — рекълъ конътъ: — свирни три пжти и извикай: „Вихрогоне, ела тука!“ и азъ веднага ще дойда.

Главчо го пустналъ.

На сутринята рано-рано си отишелъ. Братята почнали да му се смѣятъ:

— Е, Главчо, хвана ли нѣщо?